

• присоединением к Европейскому валютному союзу государств Центральной и Восточной Европы, сценарием их экономического развития и успешностью решения проблемы отставания этих стран в экономическом плане от государств Западной Европы, которые определяют общий деловой климат в ЕС [2, с. 228].

Безусловно, необходимо и дальше продолжать изучение специфики европейской интеграции, моделей социально-экономического развития стран ЕС. Нужно сосредоточиться на анализе тех факторов, которые определяют конкурентоспособность экономики ЕС в долгосрочном плане. В конечном счете, судьба зоны евро и всего интеграционного проекта ЕС будет определяться не проработанностью тех или иных институциональных решений, принятых под влиянием кризиса, а способностью европейцев решать фундаментальные проблемы, которые стоят перед ними.

Список использованных источников:

1. Кузнецов А. В. Экономика стран ЕС после введения евро: от эйфории 1999 г. до долгового кризиса 2010-х годов / под ред. А. В. Кузнецова и Е. С. Хесина. – М. : ИМЭМО РАН, 2013. – 250 с.
2. Арбатова Н. К. Расширение ЕС на восток: предпосылки, проблемы, последствия / отв. ред. Н. К. Арбатова, В. П. Гутник, Е. С. Хесин, Ю. И. Юданов. – М. : Наука, 2003. – 344 с.

К. е. н. Волошко Н. О.

Дніпропетровський університет імені Альфреда Нобеля (Україна)

НАПРЯМИ ЕКОНОМІЧНОГО СТИМУЛЮВАННЯ АКЦІОНУВАННЯ

Акціонерне товариство, як форма здійснення підприємницької діяльності і спосіб організації фінансово-економічних відносин, є певним вирішенням проблеми пошуку допоміжних джерел фінансування бізнесу. Для ефективного використання капіталу і росту бізнесу одночасно необхідна достатня, обумовлена сума. Форма акціонерного товариства як раз і дозволяє зібрати капітал у таких розмірах, забезпечує його ефективне використання і прибутковість. Суперечності, що виникають при зростанні потреб у розмірах капіталу і обмежених можливостях його концентрації оптимально вирішуються при акціонуванні.

Використання можливостей акціонування створює альтернативу у економічній діяльності. Акціонерні товариства здатні концентрувати, об'єднати вільні

фінансові ресурси у капітал одного підприємства. Можна виділити наступні основні позиції, що становлять організаційну основу фінансової мотивації акціонування: наявність законодавчих підвалин для створення АТ і здійснення діяльності; можливість вільного вибору потенційним акціонером об'єкту інвестування та форми акціонерного об'єднання; можливість залучення акціонерного капіталу через емісійну діяльність, вільний вибір видів емітованих цінних паперів, визначення їх номінальної вартості; гарантованість стимулювання та захисту інтересів інвесторів, акціонерів.

На сучасному етапі розвитку України на акціонування покладається виконання ряду задач. Серед них особливої уваги надається поєднанню інтересів інвестування та акціонування, як двох паралельних процесів. Існуючий на сьогодні розрив між ними не просто загострює проблему нестачі фінансових ресурсів, а й унеможлиблює нормальний розвиток підприємства. Але ж від акціонування вимагається саме вирішення проблеми акумулювання достатнього капіталу для забезпечення прибуткової діяльності. Тому вирішення ситуації можливе шляхом розробки адекватних механізмів здійснення додаткової емісії акцій із залученням фінансових посередників у процесі розміщення цінних паперів.

Система стимулюючих важелів формування акціонерного капіталу може бути представлена у вигляді окремих складових, що визначають напрями захисту прав акціонерів: економічні стимули щодо можливостей акціонерів управляти діяльністю товариства через: участь у виборах до органів управління акціонерного товариства і їх діяльності; отримання інформації про фінансово-господарський стан товариства; внесення пропозицій на загальні збори та участь в них; економічні стимули щодо використання акцій та отримання доходів за ними, тобто: вільне розпорядження акціями в операціях купівлі-продажу, першочерговість у придбанні акцій нових випусків, отриманні частки майна при ліквідації АТ, отримання доходів через сплачені дивіденди.

Вирішення проблеми запровадження економічних стимулів акціонування пропонується здійснювати у двох напрямках:

1. Удосконалення організації управління акціонерним товариством передбачає: застосування механізму кумулятивного голосування; удосконалення процесу прийняття рішень на загальних зборах та підготовки до їх проведення; розширення

компетенцій спостережної ради; розкриття інформації про фінансово-господарську діяльність АТ, власників великих пакетів акцій, перерозподіл власності;

2. Удосконалення щодо розпорядження акціями та отримання доходів за ними: врегулювання питань виплати дивідендів; удосконалення процедури отримання частки майна при ліквідації акціонерного товариства; врегулювання питань продажу акцій дрібними акціонерами та придбання контрольних пакетів; встановлення пропорційного підходу у вирішенні проблеми придбання цінних паперів нових випусків

На сьогодні чітко виділяється низка причин, що підтверджують необхідність впровадження економічних стимулів акціонування, а саме:

порушення прав міноритарних акціонерів на участь у виборах до органів управління акціонерним товариством внаслідок концентрації основної частки акцій у окремих акціонерів, що за рахунок застосування системи звичайного голосування створює умови для реалізації власних позицій, нівелюючи права та пропозиції іншої частини акціонерів;

необхідність створення альтернативного підходу при формуванні органів управління акціонерним товариством;

необхідність урівноваження позицій усіх акціонерів у реалізації права на участь у виборах до органів АТ та виключення абсолютного контролю акціонерної більшості за процесом обрання керівних органів.

Економічне стимулювання акціонерів через отримання частини доходів акціонерного товариства за рахунок сплачених дивідендів виступає основним чинником, що спонукає акціонерів до участі у акціонерному капіталі. За відсутності розподілу прибутків, з причини негативних фінансових показників діяльності акціонерного товариства, мотиви акціонерів залишаються не реалізовані, а тому, порушується сам принцип і умови функціонування акціонерної системи.

Ситуація, коли акціонер реалізує свої акції за ціною, що набагато нижча від тієї, що платив за їх придбання, а про дивіденди і взагалі не має мови, на жаль, широко розповсюджена. Механізм діяльності акціонерного сектору повинен базуватися на зворотній ситуації: коли з часом ціна акцій зростає і її ринкова межа набагато перевищує номінальну, а виплата дивідендів є стабільною, що гарантує реалізацію інших фінансових чинників акціонування. Як результат наявних негативів, про реалізацію інших економічних стимулів акціонування

шляхом участі в управлінні компанією через належні акції, вільне розпорядження ними тощо взагалі говорити не доводиться. Тому в цьому напрямку мається широке поле удосконалення, що ставить на перше місце вирішення проблеми обґрунтування вибору джерел формування акціонерного капіталу, формування фінансово-інвестиційної стратегії, розробки дивідендної політики тощо.

Список використаних джерел:

1. Акционерное дело : учеб. / под ред. В. А. Галанова. – М. : Финансы и статистика, 2003. – 544 с.
2. Євтушевський В. Основи корпоративного управління / В. Євтушевський. – К. : Знання-Прес, 2002. – 317 с.
3. Чиркова Е. Действуют ли менеджеры в интересах акционеров? Корпоративные финансы в условиях неопределенности / Е. В. Чиркова. – М. : ЗАО «Олимп-Сервис», 1999. – 288 с.

К. е. н. Джинджоян В. В.

Дніпровський гуманітарний університет (Україна)

**ПЕРСПЕКТИВИ СТВОРЕННЯ
СУЧАСНОГО ІСТОРИКО-КУЛЬТУРНОГО КОМПЛЕКСУ**

Дніпро – місто, яке, в силу різноманітних історично обумовлених обставин, позбавлено своєї історико-культурної ідентичності. У свідомості пересічного громадянина України і, навіть, мешканця міста, Дніпро – це велике індустріальне місто без минулого, без знакових подій, без яскравих персоналій. Відсутність в межах міста розбудованих об'єктів, що несуть в собі символічну складову, унеможлиблює формування історико-культурного ландшафту, покликаного виконувати виховну та освітню функції. Місто залишається без власного «урбаністичного міфу», здатного формувати міську ідентичність та творити імідж міста на загальнодержавному та міжнародному рівнях. Як результат, в Дніпрі відсутня така знакова для постіндустріального суспільства галузь як туризм.

Формування іміджу міста повинно відбуватися шляхом системної розбудови об'єктів історичного, культурного, духовного спрямування, як-то: етнографічні парки, історико-культурні комплекси, музеї, парки тощо. У своїй сукупності вони повинні створювати єдиний історико-культурний ландшафт, привабливий як для мешканців міста так і для його гостей (туристів). Створення мережі подібних